

SANDRA DRAŽILOVÁ ZLÁMALOVÁ, VOJTĚCH DRAŽIL
ILUSTRACE BIBI HYKL

MODRÝ DRÁK

bambôk®

SANDRA DRAŽILOVÁ ZLÁMALOVÁ, VOJTĚCH DRAŽIL
ILUSTRACE BIBI HYKL

MODRÝ DRÁK

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Sandra Dražilová Zlámalová, Vojtěch Dražil

Modrý drak

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8674. publikaci

Ilustrace Bibi Hykl

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 64

Vydání 1., 2023

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2023

Cover Illustration © Bibi Hykl, 2023

ISBN 978-80-271-7037-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-3975-0 (print)

Obsah

V knihovně	9
Dračí formule	11
Chali	15
Kde je vlk?	18
Letíme!	22
V pohádce	25
A co perníček?	28
Pět trpaslíků	33
Kazislovíci	36
Modrý drak	40
V pasti	43
Kudy kam	46
Příběhy v ohrožení	50
Není cesty zpět	53
Knihy knih	57
Zpátky v knihovně	60

Drakalis biblio!

Dráč sítí

PŘESTUPISY

POHÁDKY

V knihovně

„Tak si běžte něco půjčit, já zatím zařadím všechny vrácené knížky,“ řekla Petrovi a Evě maminka, která pracovala jako knihovnice.

„Fuj, to jsou teda prázdniny,“ zlobila se Eva, čtení ji totiž vůbec nebavilo. Zato Petr, ten byl ve svém živlu. Knížky miloval. Rozeběhl se po knihovně, bral do ruky jednu knížku po druhé, ale ne a ne najít takovou, kterou by měl chuť číst právě teď v létě.

Chodil mezi regály, až měl najednou pocit, jako by ho nějaká tajemná síla táhla do zadních místností knihovny, kam se nesmí. Všude byly pavučiny a spousty prachu, také regály a vyřazené knihy, tedy takové, které už nikdo nechtěl číst.

Petr zaslechl jakési odfukování.

„Mohou vůbec knihy odfukovat?“ pomyslel si. Nakonec mu to nedalo a šel za tím podivným zvukem.

Ocitl se vzadu, kde v regálech nebyly skoro žádné knihy, jen ohromné krabice.

Odfukování se ozvalo znova. Znělo seshora. Petr pohlédl nahoru, kde ležela malá, úzká knížka, celá zaprášená a ošuntělá. Natáhl ruku, ale knížka byla příliš vysoko.

„Evo! Pojď mi pomoci!“ zavolal Petr na svou sestru.

Společnými silami přivlekli těžké štafle, které opřeli o regál.

„Evo, drž je, ať nespadnu! Lezu nahoru.“
Petr opatrně vylezl po vachrlatých štaflích a sáhl na
vršek regálu. Uchopil knihu a rychle dolů.
„Uff, to byla výška,“ oddychl si Petr.
„Pro co jsi to vlastně lezl?“ zeptala se Eva.

„Tahle knížka umí funět, proto jsem ji chtěl,“ řekl a pořádně si knížku v ruce prohlédl.

Byla malá, stará, v koženém obalu a s vyloupaným názvem „Dračí svět“.

Rychle knížku schoval pod tričko, do skladu vyřazených knih měl totiž vstup zakázán, a hurá zpět za maminkou.

Potkali se u čítárny, místa, kde si lidé knihy prohlížejí.

„Mám hotovo, jestli jste si už vybrali, můžeme jít. Je krásně, vyrazíme k jezeru a sejdem se tam s tatínkem,“ navrhla maminka a objala z každé strany své děti.

A šli. Petr se trochu vzdálil a raději šel nenápadně za nimi. Knižku si přidržoval pod tričkem jako své malé tajemství.

Dračí formule

Petr se nemohl dočkat večera. Ne že by byl tak unavený, ale těšil se, až nahlédne do té malé knížky.

Přišel večer, maminka obě děti uložila, dala jim pusu na dobrou noc a zhasla.

Petr předstíral spánek. Jakmile měl jistotu, že se maminka nevrátí, rozsvítil baterku, kterou schovával pod polštářem.

„Co děláš?“ šeptla Eva.

„Nic, spi.“

Evě to nedalo, přelezla k Petrovi do postele a zvědavě mu nakukovala přes rameno.

Ten vytáhl knížku a opatrně ji otevřel. Byla plná podivných stvoření podobných drakům, které znaly z pohádek. Knížka byla celá chatrná a stránky zažloutlé.

„Budeš mi číst?“ žadonila Eva, která milovala příběhy, ale nerada četla.

„Ale jen chvílku, tak poslouchej:

Dračí svět je stejný jako ten náš, ale místo lidí v něm vládnu draci. Každý z nich má jiné poslání. Jednou se však objevil zvláštní drak s modrou barvou. Nikdo netušil, kde se vzal a co tu dělá.“

Zaklapl knížku, chtěl ji schovat pod polštář, když vtom z ní vypadl malý lístek. Obě děti se pro něj sehnuly, ale Eva byla rychlejší.

„Píše se tam něco?“ zeptal se nedočkavě Petr.

„Nemůžu to přečíst, je to rozmazané.“

„Tak mi to ukaž, zkusím to.“ Vzal od Evy lístek, posvítíl na něj baterkou a zkusil ho přečíst:

„Chceš-li draka mít, musíš toto zaklínadlo vyslovit: Drakalis biblio!“

Fúúú, fúúú... Pak se ozvalo zapraskání, a kde se vzal, tu se vzal, na pruhované peřině seděl malý, modrý dráček.

Ten pohlédl na obě děti, které seděly ani nedutaly.
„Baf!“

Samým úlekem se Petr s Evou zavrtali pod peřinu.

„To jste se lekli,“ zasmál se dráček. Odletěl k Evině posteli, uvelebil se na polštáři a sledoval Petra a Evu, kteří se stále krčili pod peřinou.

Petr opatrně vystrčil hlavu zpod peřiny a pohlédl na malého návštěvníka. Ten však vypadal úplně neškodně.

Potichu jako myšky se přiblížili k Evině posteli, kde odpočíval malý, modrý dráček.

Ten zvedl hlavu a řekl: „Ahoj, jsem Chali!“

Chali

„Ty, ty jsi ...“, vyhrkla Eva.

„Drak přece.“ Pak pohlédl na své tlapky, opět na děti a dodal: „Ale tady u vás jsem spíš dráček. Jo a říkají mi Chali.“

Petr by si tak rád povídal s dráčkem, ale začaly se mu klížit oči. Byl nejvyšší čas jít spát. „Uááá, jsem úplně ospalý. Dobrou, Evo. Dobrou, Chali!“ A než bys řekl švec, spal Petr jako špalek.

Zato Eva měla oči navrch hlavy. Dráček se jí moc líbil, ale... „Budeš tu i ráno?“ zeptala se ho, když opatrně lezla k sobě do postele a hlavu položila na polštář, kde seděl i Chali.

„Neboj, budu. Dobrou noc a dračí sny,“ popřál dětem a vydal se prozkoumat jejich pokojíček.

* * *

Ráno, jen co se sluníčko vyhouplo na oblohu, Eva otevřela oči. Opatrně se rozhlížela po pokoji a hledala malého, modrého dráčka.

„Chali, jsi tu?“ zkusila šeptem.

„Evo, co plašíš, spi ještě!“ houkl na ni z druhé strany pokoje její bratr.

Holčičce to však nedalo, vstala a rozhlédla se. Drak nikde!

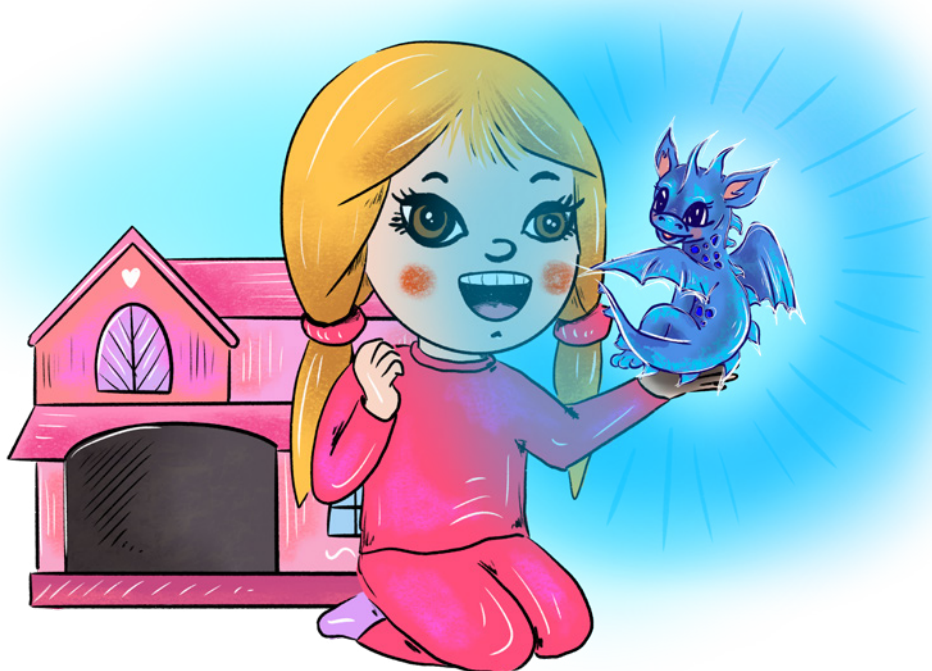
„Asi to byl jen sen,“ řekla polohlasně Eva a dodala:
„Ale hezký sen.“

„Jaký sen?“ ozvalo se z domečku pro panenky.

Ano, Chali se uvelebil v Evině růžovém domečku. Holčička nastavila dlaň, aby si dráček mohl přelézt k ní.

A to už se vzbudil Petr. Jedním skokem vyskočil z postele a druhým byl u Evy a dráčka.

„Chali, kde ses tady vlastně vzal a co tu děláš?“ zeptal se čerstvě probuzený Petr.

Dráček pohlédl nevěřícně na děti a pak se pustil do vypravování. „Tady u vás jsem malinký jako vaše dlaň. Ale u nás v dračím světě jsem ohromný drak. Modrý drak je vzácnost a to i u nás. Díky své barvě mohu cestovat mezi různými světy,“ vysvětloval Chali.

„Ale kde ses tady tak najednou vzal?“ nedala se Eva.

Vtom se dráček rozesmál. „Vždyt jste si mě sami přivolali, když jste vyslovili pradávную dračí formuli – Drakalis biblio.“

„Tak tu s námi můžeš zůstat celé prázdniny!“ vyhrkla nadšeně Eva.

Kde je vlk?

Venku to vypadalo na pořádnou bouřku, nad celým městem se stahovaly černé mraky. V dálce se ozvalo hřmění.

„Evo, Péto, půjdete dnes zase se mnou?“ ozvalo se z kuchyně, maminka měla dnes opět službu v knihovně.

Dětem se sice moc nechtělo, ale představa, že by zůstaly samy doma, když se schylovalo k bouři, je vůbec nelákala.

„Jasně, mami, jdeme s tebou! Počkej na nás!“ Eva si vzala svou oblíbenou zelenou pláštěnku, nastavila dráčkovi kapsu a elá hop.

A šlo se.

Ke knihovně už spíš běželi, než šli. Začaly padat ohromné kapky a bouřka se blížila.

Prásk!

„Uff, stihli jsme to! Zvládnete se tady zabavit?“ zeptala se maminka s obavami, „já mám dnes práci ve skladu knih.“

„Neboj, mami, my si poradíme,“ řekl Petr.

Děti se vydaly do dětského oddělení, kde nikdo nebyl. Chali vyskočil z kapsy, nadšeně si prohlížel knížky a každou chvíli vykřikl: „Jéé, tu znám. Hele, ta je taky od nás.“

„Kdo?“ zeptala se Eva.

Chali ukázal na knížku, kde na přebalu byla namalovaná Červená karkulka. „Nechceš mi kousek přečíst? Moc rád poslouchám pohádky.“

Eva i přes svou nechuť číst vzala pohádkovou knížku, pohodlně se usadila, Chali jí skočil na rameno a začala předčítat: „Karkulka pokračovala lesem po cestě. Za ní se plížil velký...“ Eva otočila stránku a zkusila číst o kousek dál: „Zatukala na dveře chaloupky, otevřela jí babička. Společně snědly bábovku a bylo jim dobře.“

„To je divná pohádka,“ prohlásil Petr.

„Takhle to tam je, podívej!“ hájila se Eva. Měla pravdu, na místech, kde byl dřív vlk, zůstalo jen prázdné, bílé místo.

„Ale bez vlka je ta pohádka úplně k ničemu!“ vykřikla Eva nešťastně.